

החיים שלנו התחלקו לשניים - לפני המלחמה ואחריה. אני ממש יכולה לראות שינויים בבנות לפני ה-7 באוקטובר ואחרי. לאחת התפתחו טיקים, לשנייה רגישות לרעשים, לאחרת פחדים בלילות.

כל יום מביא עימו אתגרים חדשים, כעסים ודאגות, ואני מוצאת את עצמי נאבקת לא רק באיומים החיצוניים אלא גם במה שמתרחש בתוכי ובתוך משפחתי. הבנות שלי (ובעצם, הילדים של כולנו) שהיו עד כה מלאות חיוניות ושמחה, נדרשות להתמודד עם מציאות קשה ומורכבת. אני רואה את הפחד בעיניהן, את הפגיעה בתחושת הביטחון. המלחמה הזאת לא פוגעת רק בגופים, אלא גם בלבבות ובנפשות. אני נושאת על

כתפיי אחריות כפולה: לא רק לדאוג לצרכים הפיזיים, אלא גם לנסות לשמור על מצב רוחן, לתמוך ולהעניק להן את התחושה שהכול יהיה בסדר.

בסערה הזאת מצאתי רגעים של חוסן ואופטימיות. גיליתי שהכוח שלי כאימא והקשר שלי עם הבנות רק מתחזקים. כולנו מתאחדות סביב רגעים קטנים של אהבה, צחוק והבנה. אנחנו ממציאות יחד סיפורי גבורה ומגלות את כוחנו הפנימי גם כשנראה שהכול מתמוטט. במקום להיכנע לייאוש, אנחנו יוצרות יחד מסורות קטנות: עוסקות באומנות, משוחחות על החלומות שלנו, נזכרות בכל הדברים הטובים שיש בנו. כשאני רואה את הבנות שלי מתגברות על הקשיים, אני מתמלאת גאווה. הן מלמדות אותי מהו חוסן אמיתי. אני מאמינה שגם אם מנסים לשבור אותנו, אנחנו נתמודד עם זה ביחד. האהבה והחוסן ימשיכו להתגבר על כל המהמורות שניצבות בפנינו. אני יודעת שכולנו נצא מהמלחמה הזאת חזקות יותר, עם לבבות מלאים באמונה. בסיומו של יום, כשאני רואה את הבנות שלי מחייכות, אני יודעת שיש תקווה. והתקווה היא מה שיביא אותנו למקום טוב יותר.

ענהאל שמואלי
נשואה לעקיבא
ואימא לארבע
נסיכות - יהלי,
אור, מאיה ואריאל,
גרה במושב וחלים,
בלוגרית ומנטורית
לזוגיות.

@anaelshmei

+ הסטורי של +

אפרת

המילים הצילו אותי. הן היו הגבול הדק בין הפנים שלי לעולם. אני כותבת כבר שנים. המילים היו הבית שלי, המקום הבטוח.

הן ידעו להכיל כאב, לסדר בלגן של מחשבות. מאחורי המקלדת הרגשתי מוגנת.

רואים - אבל לא באמת. קוראים - אבל לא נוגעים. נמצאים - אבל לא עד הסוף.

ואז הגיע הרגע שלא תכננתי. פנייה מתוכנית טלוויזיה: "אנחנו רוצים לבוא אליך הביתה, לצלם אותך, לספר את הסיפור שלך". סרט. עליי. על המסע שלי.

חייכתי ואמרתי: "אני צריכה לחשוב על זה", אבל בפנים משהו רעד. הלב שלי

דפק חזק. והפעם - לא ברחתי. אחרי חצי שנה של תיאומים אמרתי "כן", ואז זה קרה. הצוות הגיע אליי הביתה. ארבע שעות של צילומים וריאיון, אבל הפעם - זה לא היה עוד סיפור שאני מספרת.

זו הייתי אני. בלי פילטרים. בלי הדמות שיוודעת לנסח רגש יפה - אבל מפחדת להישבר מול עיניים של מישהו אחר.

לא יודעת איך יראו אותי על המסך, אבל אני יודעת איך אני ראייתי את עצמי: חזקה. פגיעה. נוכחת.

ראיתי את כל הדרך שעברתי - מהמקום של "אני לא ראויה, אני בעיה שצריך לפתור", אל המקום שבו אני מרשה לעצמי סוף סוף להיראות.

שברתי שתיקה. דיברתי בלב פתוח. ונתתי לעצמי את האות כ' - כוח. כנות. כבוד עצמי. כף זכות.

הרשיתי לעצמי לשים כתר על הראש. וזה כל ההבדל בין דוסית לדוכסית. אות אחת של חיבור, של ריפוי, כי הלבוש הוא שער - לשפה, לתדר, לחיבור פנימי עמוק.

האם כל זה ייכנס לעריכה של התוכנית? כנראה לא. אבל הרווח האמיתי שלי קרה כשהמצלמה הסתכלה לי בעיניים - ואני לא הורדתי מבט. בפעם הראשונה בחיי העזתי להיראות. באמת.

יש רגעים שהגוף זוכר וזה היה אחד מהם. הרגע שבו הפחד הפך לאור וההסתרה הפכה לשליחות.

אפרת זכריה
אימא לארייה,
אמרי, אימיו וארי.
נשואה ליהונתן.
מנחה סדנאות
העצמה וסטיילינג,
יוצרת תוכן
לעסקים ובעלת
הבלוג "דוכסית"

@dukasiblog

+ הסטורי של +

ענהאל

צילום: ליאת ברכה